

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 31 januari 2011

Kenmerk: 10/41

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te 's-Gravenhage, voorzitter,
H. Luik MHA, wonende te Haarlem,
drs. R. Rohling, wonende te Goes,
bijgestaan door mr.drs. J.C.W. de Sauvage Nolting, griffier,
heeft op 31 januari 2011 het navolgende vonnis gewezen

in de zaak van:

drs. A.,
wonende te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. H.J. Funke

tegen:

de besloten vennootschap **B.**
gevestigd te Y.,
verweerster,
gemachtigde: mr. A.J.H. Geense

Partijen worden hierna aangeduid als “eiseres” en “verweerster” (of: “B.”).

1. De procedure

- 1.1. Eiseres heeft bij memorie van eis, gedateerd 17 november 2010, het Scheidsgerecht verzocht bij arbitraal vonnis, uitvoerbaar bij voorraad:
- (a) de arbeidsovereenkomst tussen partijen met inachtneming van een opzegtermijn van drie maanden te ontbinden wegens gewichtige redenen gelegen in veranderingen in de omstandigheden als bedoeld in artikel 7:685 lid 2 BW, onder toekenning van een bruto ontbindingsvergoeding van € 430.261,16;
 - (b) verweerster te veroordelen tot betaling van een vergoeding inzake de buitengerechtelijke kosten ten bedrage van € 30.000,-- exclusief BTW en kantoorkosten;
 - (c) met veroordeling van verweerster in de kosten van deze procedure.
- Bij deze memorie van eis zijn 46 producties gevoegd .

- 1.2. Verweerster heeft bij memorie van antwoord, gedateerd 10 december 2010, verweer gevoerd tegen de verzochte ontbindingsvergoeding en tegen de vergoeding voor de buitengerechtelijke kosten. Verweerster heeft voorts zelfstandig het Scheidsgerecht verzocht tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst; dit voor het geval dat eiseres haar verzoek tot ontbinding zou intrekken. Bij deze memorie van antwoord zijn zeven producties gevoegd.
- 1.3. Eiseres heeft vervolgens bij verweerschrift, gedateerd 21 december 2010, verweer gevoerd tegen het zelfstandige verzoek tot ontbinding van eiseres. Zij heeft daarbij nog zes nadere producties (47 tot en met 52) in het geding gebracht.
- 1.4. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 5 januari 2011. Eiseres is verschenen met haar gemachtigde en een kantoorgenote van deze. Namens verweerster zijn verschenen de heer drs. C., lid van haar directie en lid van de raad van bestuur van Z. D., en de heer E., ad interim directeur P&O, met haar gemachtigde. Partijen hebben ter zitting de wederzijdse standpunten nader mondeling toegelicht.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1. Eiseres is op 1 januari 1997 in dienst getreden van (een rechtsvoorganger van) verweerster in de functie van psychiater. Op de arbeidsovereenkomst is de CAO Ziekenhuizen en de Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten van toepassing. Per 1 januari 2005 is eiseres hoofd behandeling ziekenhuispsychiatrie geworden. Op 15 februari 2010 is met terugwerkende kracht tot 1 juli 2009 de arbeidsovereenkomst van eiseres aangepast van 36 naar 45 uur en is de functienaam gewijzigd in “medisch manager psychiater”. Zij oefent haar functie uit binnen het Centrum Psychiatrie van het ziekenhuis van verweerster.
- 2.2. Eiseres is lange tijd gedetacheerd geweest bij (de rechtsvoorganger van) GGZ X. De detachering van eiseres bij GGZ X. is geëindigd op 1 april 2009 in verband met een wijziging in de financieringsstroom van de ziekenhuispsychiatrie. Sinds 1 april 2009 is eiseres uitsluitend werkzaam voor het ziekenhuis. Eiseres vervult haar taken binnen het C Z, dat nader is onderverdeeld in drie afdelingen:
 - de afdeling Z,
 - het CCP en
 - het SPC.Eiseres is sinds 2005 hoofd Behandelzaken - sinds 1 juli 2009 aangeduid als medisch manager psychiater - van de afdeling Z en hoofd van de Vakgroep Z. Eiseres is sinds 2005 hoofd behandelzaken van het CCP. Tot 20 mei 2010 was zij tevens medisch manager psychiater van het SPC, dat nog in oprichting is.
- 2.3. Eiseres is vanaf 2006 doende geweest met de voorbereidingen voor het opzetten van het SPC, dat aanvankelijk het F.-Instituut heette. In het SCP werken somatisch artsen en psychiaters nauw samen en ontwikkelen zij innovatieve zorg. Naast eiseres waren twee somatisch artsen nauw betrokken bij de opzet van het SPC. In 2008 is met de directie van verweerster gesproken over de besturing van het SPC volgens het zogeheten RACI-model (RACI staat voor Responsible, Accountable, Consulted en Informed). Dit model voorziet in een taakverdeling en een bevoegdheidsverdeling die ten grondslag liggen aan de door eiseres in haar dissertatie ontwikkelde visie die ook bepalend is geweest voor de werkwijze van het SPC en de daarin verleende zorg. Eiseres heeft daardoor als leidinggevende verdergaande bevoegdheden en taken dan binnen B. gebruike-

lijk is. Eiseres heeft het RACI-model gepropageerd omdat binnen het SPC sprake is van een bijzondere samenwerking tussen psychiaters en somatisch artsen ten aanzien van een groep zeer kwetsbare patiënten.

- 2.4. Op 2 december 2009 is een overeenkomst ondertekend (“Managementcontract directie B. en het F.-Instituut”) waarin de plaats van het SPC binnen de organisatie van verweerster, de taken en bevoegdheden van de directie en de leiding, de projectopzet en de communicatiestructuur zijn verwoord. De leiding van het SPC berustte bij een managementteam (“de kerngroep”), bestaande uit de medisch manager psychiatrie (eiseres), de medisch manager somatiek en de centrummanager; deze laatste is pas in maart 2010 aangesteld. De directieverantwoordelijkheid voor het SPC berust bij drs. C., lid van de directie B. en van de raad van bestuur Z. D.
- 2.5. In november 2009 is in samenspraak met verweerster en het bestuur van de Medische Staf (BMS) besloten het SPC van start te laten gaan. In een – door verweerster niet geaccordeerd – verslag van de bespreking staat dat na een half jaar de gang van zaken zal worden geëvalueerd, waarbij met name ook de betrokkenheid van de Vakgroep Psychologie en het BMS onderwerp van gesprek zou zijn. Deze hadden beide te kennen gegeven moeite te hebben met de opzet van het SPC wegens de afwijkende organisatiestructuur. De Vakgroep Psychologie had onder meer bezwaar tegen de werving van psychologen op basis van een door het SPC zelf opgesteld functieprofiel.
- 2.6. Begin april 2010 heeft de directie van verweerster een vergadering aangekondigd met de kerngroep en het BMS op 20 april 2010. Onderwerp van gesprek zou zijn dat de structuur van het SPC geen draagvlak had en dat er maatregelen moesten worden genomen. De kerngroep heeft verweerster vervolgens om voorafgaand overleg buiten aanwezigheid van het BMS verzocht. Tijdens dat overleg, op 20 april 2010, is eiseres in kennis gesteld van het voorgenomen besluit om haar te ontheffen van haar taken als voorzitter van het managementteam en medisch manager van het SPC. De directie van verweerster heeft eiseres meegedeeld dat het voorgenomen besluit zou worden voorgelegd aan het BMS.
- 2.7. Op 29 april 2010 heeft het BMS geadviseerd een ervaren manager te benoemen die tezamen met de kerngroep kan optreden. Verweerster heeft vervolgens contact opgenomen met een externe aanbieder van psychiatrische hulp, die ook bedrijfsvoering en projectmanagement biedt. Eiseres en een collega uit de kerngroep hebben op 12 mei 2010 met deze externe partij gesproken en hebben daarna aan verweerster laten weten geen vertrouwen te hebben in een samenwerking met die derde. De kerngroep stelde voor dat eiseres zou aanblijven, dat een intermediair wordt aangesteld en dat daarna wordt gewerkt aan een onderzoek naar de consequenties van een mogelijke samenwerking met de bedoelde derde. Aan de verwijzers van patiënten heeft de kerngroep bericht dat het SPC-project ”on hold” gaat. Over deze brief heeft geen overleg plaatsgevonden met de directie van verweerster.
- 2.8. Op 20 mei 2010 heeft de directie van het ziekenhuis eiseres in kennis gesteld van het feit dat zij bij het voorgenomen besluit blijft: *“Dit betekent dat uw managementtaken bij het SPC/IGG (inclusief de ziekenhuispsychiatrie en centrum voor chronische pijn) met onmiddellijke ingang worden beëindigd. De redenen die hebben geleid tot dit besluit, zijn uitgebreid met u besproken op 12 mei 2010. Het managementcontract van 2 december 2009 is hiermee met onmiddellijke ingang ontbonden, dan wel opgezegd”*.

- 2.9. Partijen en hun gemachtigden hebben vervolgens op 2 juni 2010 met elkaar gesproken. In dit gesprek zijn de beweegredenen van verweerster om eiseres haar managementtaken te ontzeggen toegelicht.
- 2.10. Eiseres was van mening dat de directie van verweerster geen goede redenen had voor het besluit en heeft zich tot het Scheidsgerecht gewend met het verzoek bij wege van voorlopige voorziening verweerster te gebieden om eiseres in de gelegenheid te stellen al haar werkzaamheden voortvloeiende uit de functie van medisch manager psychiater, zoals zij deze functie tot 20 mei 2010 bekleedde, met alle bijbehorende taken en bevoegdheden te verrichten op straffe van verbeurte van een dwangsom. Eiseres heeft bestreden dat aan haar ter zake van haar wijze van leidinggeven enig verwijt te maken valt. Verweerster heeft zich, zo stelde eiseres, niet als een goed werkgever gedragen door niet eerst met haar te bespreken dat er bezwaren tegen haar bestonden, althans tegen de wijze waarop zij zich van de managementtaak kweet, door haar geen herkansingsmogelijkheid te geven en door eenzijdig de arbeidsovereenkomst te wijzigen.
- 2.11. Verweerster stelde zich op het standpunt dat zij goede gronden had voor het besluit. Daartoe heeft zij aangevoerd dat sprake was van een conflict tussen eiseres en twee psychiaters, tussen eiseres en de directie van verweerster en tussen eiseres en het BMS en de Vakgroep Psychologie, terwijl eiseres ook wordt verweten dat zij teveel bevoegdheden aan zich wilde trekken waardoor andere specialisten, onder wie de psychologen, zich buiten spel gezet voelden. Daarnaast is eiseres verweten de relatie met ketenpartner GGZ op het spel te hebben gezet en haar zin te hebben doorgedrukt bij de naamgeving van het project, terwijl ook de resultaten van het SPC zodanig teleurstellend zouden zijn dat het project heroverwogen zou moeten worden.
- 2.12. Eiseres heeft erop gewezen dat een deel van deze verwijten in het kort geding voor het eerst zijn genoemd en in elk geval nooit met haar zijn besproken als probleempunten die aandacht behoeften. Zij werd in een aantal opzichten juist gesteund door verweerster, waaronder in het door verweerster aangehaalde conflict met twee psychiaters. Eiseres heeft bovendien geen signalen gekregen dat de aan haar wel bekende problematiek (zoals de opstelling van het BMS en de psychologen) terug te voeren zou zijn op haar persoon en niet op de gehele kerngroep van het SPC.
- 2.13. Tijdens de mondelinge behandeling van het verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen op 7 juli 2010 heeft verweerster desgevraagd toegelicht dat haar besluit uitsluitend ziet op de managementtaken van eiseres voor het SPC in engere zin en derhalve niet op haar bevoegdheden als hoofd van de Vakgroep Psychiatrie of als hoofd van het Centrum voor Chronische Pijn. Bij arbitraal vonnis van 13 juli 2010 heeft de voorzitter van het Scheidsgerecht het verzoek van eiseres tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.
- 2.14. Met een e-mail van 16 juli 2010 heeft verweerster vervolgens met de vraag *“is het volgende week nog verstandig om een afspraak te plannen om van jou te vernemen hoe je er nu inzit?”* bij eiseres geïnformeerd hoe zij dacht over de invulling van haar werkzaamheden. Bij brief van 23 augustus 2010 heeft eiseres verweerster er onder meer op gewezen dat verweerster tot dan had nagelaten te communiceren dat eiseres weer leidinggevende was van de afdeling Ziekenhuispsychiatrie en van het CCP. Eiseres verzocht verweerster met klem tot:

“Het geven van een verklaring van uw kant dat ik weer in de gelegenheid gesteld word om als Medisch Manager Psychiatrie leiding te geven aan de Z en het CCP. Ik verzoek u deze verklaring niet alleen aan mij te richten maar ook aan de zorgverzekeraar, Bestuur Medische Staf, Rompstaf, en de Afdelingen ZHP en CvCP, gezien het feit dat u aan deze

personen/instanties gecommuniceerd hebt dat ik per acuut uit mijn leidinggevende taak ontheven diende te worden”.

- 2.15. Op 3 september 2010 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen verweerster en eiseres. Eiseres was daarbij vergezeld door haar raadsman. Tijdens dit gesprek is onder meer de inhoud van de functie van eiseres als medisch manager besproken. Verweerster heeft beklemtoond dat eiseres hoofd van de afdeling Z en van het CCP zou blijven. Voor het SPC zou zij de functie van onderzoeker kunnen krijgen. Op de vraag van eiseres of zij dan een inhoudelijk manager boven haar zou krijgen heeft verweerster geantwoord dat dit het geval zou zijn voor de organisatorische, de personele en middelenkant, maar niet ten aanzien van de inhoudelijke kant van het onderzoek.
- 2.16. Bij brief van 8 september 2010 heeft de raadsman van eiseres verweerster bericht dat het voorstel van verweerster voor haar onacceptabel was. Eiseres was van mening dat van haar dusdanig veel taken en verantwoordelijkheden werden afgenomen dat haar functie van medisch manager psychiatrie een nagenoeg lege huls wordt. Feitelijk zou zij nog slechts werkzaam zijn als psychiater. In deze brief is vermeld dat eiseres, gelet daarop en op de wijze waarop verweerster jegens haar verwijten heeft geuit, heeft besloten over te gaan tot een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

- 3.1. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit artikel 10 van de arbeidsovereenkomst tussen partijen en staat tussen partijen niet ter discussie.

4. Beoordeling van het geschil

- 4.1. Elk van partijen verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Door de ernstig verstoorde verhouding heeft naar beider opvatting voortzetting van het dienstverband van eiseres geen zin. Het Scheidsgerecht zal daarom de ontbinding uitspreken. Eiseres verzoekt de termijn waarop de overeenkomst eindigt – door haar abusievelijk “opzegtermijn” genoemd – te bepalen op drie maanden. Verweerster heeft te kennen gegeven zich hiertegen niet te verzetten. Nu daaraan ook overigens niets in de weg staat, zal het Scheidsgerecht de arbeidsovereenkomst ontbinden per 1 mei 2011.
- 4.2. Partijen geven een verschillend antwoord op de vraag of aan eiseres ter zake van de ontbinding een vergoeding moet worden toegekend. Zelf bepleit zij daarbij toepassing van de zogeheten kantonnrechttersformule. In haar situatie komt deze – met bepaling van de factor C op 2 – uit op een vergoeding ten bedrage van € 430.261,16 bruto. Verweerster heeft geen bezwaar tegen toepassing van de bedoelde formule en betwist op zichzelf ook niet de juistheid van de berekening van eiseres die op het door haar gevorderde bedrag uitkomt, maar acht een vergoeding in dit geval niet op haar plaats. Volgens verweerster moet de factor C dus op nul worden gewaardeerd, en als dit al anders is (hooguit) op een getal dat veel lager is dan 1.
- 4.3. Nu het geschil aldus is begrensd, dient het Scheidsgerecht te beoordelen of aan eiseres een vergoeding naar billijkheid toekomt. Bij deze beoordeling komt het aan op alle relevante omstandigheden, waaronder in dit geval in het bijzonder het antwoord op de vraag aan wie de ernstig verstoorde verhouding van partijen is te wijten. Ook komt betekenis toe aan de mogelijkheden voor

eiseres om binnen afzienbare tijd een passende andere functie te vinden. Als een gegeven heeft te gelden dat de kwaliteiten en verdiensten van eiseres als arts niet ter discussie staan. Zij heeft in dat opzicht een uitstekende staat van dienst, ook ten behoeve van het ziekenhuis van verweerster.

- 4.4. In het arbitrale kortgedingvonnis van 13 juli 2010 heeft de voorzitter van het Scheidsgerecht als voorlopig oordeel uitgesproken *enerzijds* dat aan de directie van verweerster binnen het kader van de arbeidsovereenkomst van partijen de bevoegdheid toekwam om haar een deel van haar (management)taken te ontnemen, en *anderzijds* dat de directie zich in diverse opzichten tegenover eiseres onzorgvuldig heeft gedragen en dat voorshands niet vaststaat dat de verwijten die verweerster aan eiseres had gemaakt, gerechtvaardigd zijn. Het Scheidsgerecht is in deze bodemprocedure uiteraard niet gebonden aan dat voorlopige oordeel, maar het komt op basis van het thans gevoerde debat tot dezelfde – en thans dus definitieve – conclusies. Ondanks de verdiensten van eiseres bij de opbouw en de uitbouw van het SPC en haar positieve verwachtingen van dit centrum, heeft de directie de eindverantwoordelijkheid voor ook dit onderdeel van haar instelling en is het aan haar om beleidskeuzen te maken over de wijze waarop aan dit onderdeel sturing wordt gegeven. Aan de andere kant geldt ook nu dat verweerster in de fase vóór het kort geding procedureel onzorgvuldig jegens eiseres heeft gehandeld en eiseres mede daardoor onnodig heeft beschadigd. Voor zover verweerster in deze bodemprocedure de hier bedoelde verwijten aan haar adres al heeft wensen te ontzenuwen, heeft zij dit zonder voldoende toelichting of documentatie gedaan.
- 4.5. Partijen geven sterk uiteenlopende lezingen en interpretaties over de gang van zaken na het kortgedingvonnis. Eiseres neemt tot uitgangspunt dat de voorzitter van het Scheidsgerecht in dat vonnis heeft vastgesteld dat verweerster geen veranderingen zou brengen in haar taken buiten het SPC. Zij verwijt verweerster dat deze geen gevolg heeft gegeven aan de verklaringen en toezeggingen die zij, verweerster, op dit punt in het kort geding heeft gedaan. Verweerster betwist de juistheid van de bedoelde vaststellingen in het kortgedingvonnis niet, maar stelt dat haar verdere handelen daarmee niet in strijd is gekomen. Ook overigens stelt zij dat haar niets te verwijten valt met betrekking tot de bejegening van eiseres na het kort geding. Ditzelfde geldt volgens haar voor haar mededelingen aan derden – zowel vóór het kort geding als daarna – over het conflict met eiseres.
- 4.6. Het Scheidsgerecht acht de bejegening van eiseres door verweerster na het kort geding op zichzelf niet onbehoorlijk. De voorzichtige toon in het e-mailbericht van 16 juli 2010 aan eiseres is verklaarbaar en in elk geval niet verwijtbaar. Voor zover eiseres dit anders ziet, wordt zij daarin dus niet gevolgd. Dit geldt ook voor haar verwijten aan verweerster over de communicatie over het conflict, zowel vóór het kort geding als daarna. De stukken die hierover in het geding zijn gebracht tonen niet aan dat de manier waarop verweerster, soms desgevraagd, mededelingen heeft gedaan over de positie van eiseres of over het gerezen conflict, eiseres onnodig hebben beschadigd. Dat verweerster in deze fasen langs andere weg uitingen heeft gedaan die onbehoorlijk waren tegenover eiseres, is niet aannemelijk geworden. Anderzijds kan ook niet worden gezegd dat de brief van 23 augustus 2010 van eiseres de verhoudingen onnodig op scherp heeft gesteld. Eiseres heeft daarin haar zienswijze voor de toekomst op zakelijke wijze uiteengezet en aan verweerster voorgelegd.
- 4.7. Kennelijk is het in het gesprek op 3 september 2010 geheel – en onherstelbaar – misgegaan. Afgezien van de ernstige verstoring van de persoonlijke verhoudingen die daarvan het gevolg is geweest, hebben partijen sterk uiteenlopende visies over de betekenis van de toezeggingen die verweerster in het kader van het kort geding heeft gedaan. Naar het oordeel van het Scheidsgere-

recht was het begrijpelijk dat eiseres de opstelling van verweerster ten aanzien van haar plaats in de organisatie van het ziekenhuis heeft opgevat als een afwijking van de eerdere toezeggingen en als een uitholling van haar positie als leidinggevend arts in het ziekenhuis van verweerster. Zij is in naam voorzitter van de vakgroep ziekenhuispsychiatrie van de gelijknamige afdeling en hoofd behandelzaken van het CCP gebleven, met de titel medisch manager psychiater, maar in de praktijk zijn vrijwel alle leidinggevende taken die zij – afgezien van haar positie in het SPC – voordien vervulde, aan haar ontnomen. Deze taken zijn toegedeeld aan het centrummanagement, waarin zij, anders dan voorheen, geen rol meer vervulde. Ook als moet worden aangenomen dat het verweerster op zichzelf genomen vrijstaat haar organisatie in te richten op de wijze die haar directie voor juist houdt, brengt het hier overwogene mee dat de breuk tussen partijen in belangrijke mate aan verweerster is toe te schrijven.

- 4.8. Het Scheidsgerecht komt tot de slotsom dat de verstoring van de verhouding tussen partijen zowel vóór als na het kort geding in overwegende mate aan verweerster is te wijten. Dit rechtvaardigt een substantiële vergoeding voor eiseres ter zake van de door beide partijen gewenste ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De factor C zal worden bepaald op 1,25. Hierbij speelt ook mee dat de overeenkomst niet met onmiddellijke ingang wordt ontbonden, maar op een termijn van ruim drie maanden, waarbij overigens aantekening verdient dat eiseres thans ziek is en haar ziekte veel te maken lijkt te hebben met het arbeidsconflict. Het Scheidsgerecht schat haar kans op het vinden van een passende andere functie in haar specialisme op een redelijke afstand van haar woonplaats hoger dan eiseres zelf doet.
- 4.9. De vergoeding wordt aldus naar billijkheid vastgesteld op € 268.913,22 bruto. Elk van partijen krijgt de gelegenheid het Scheidsgerecht te berichten dat zij hun verzoek tot ontbinding intrekken. De ontbinding vervalt als beide partijen een zodanig verzoek doen.
- 4.10. Er zijn redenen voor een tegemoetkoming in de buitengerechtelijke kosten voor eiseres. Het Scheidsgerecht bepaalt deze vergoeding op € 5.000 (inclusief kantoorkosten en BTW). Verweerster wordt voorts veroordeeld in de kosten van deze procedure. Zij dient daarvoor aan eiseres € 6.031,75 te betalen als de kosten van het Scheidsgerecht en € 5.000 (inclusief BTW) als tegemoetkoming in de kosten van de gemachtigde van eiseres.
- 4.11. Er is geen plaats voor de door eiseres verzochte uitvoerbaarverklaring bij voorraad, nu van het arbitraal vonnis geen hoger beroep openstaat en eiseres bij dit onderdeel van haar verzoek dus geen belang heeft.

5. De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het volgende arbitrale vonnis.

- 5.1. De arbeidsovereenkomst van partijen wordt ontbonden met ingang van 1 mei 2011.
- 5.2. Verweerster wordt veroordeeld om aan eiseres bij wijze van ontbindingsvergoeding te betalen de som van € 268.913,22 bruto, uiterlijk op 1 mei 2011.

- 5.3. Verweerster wordt veroordeeld om aan eiseres een bedrag te betalen van € 5.000 (inclusief kantoorkosten en BTW) als tegemoetkoming in de buitengerechtelijke kosten van haar gemachtigde.
- 5.4. De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 6.037, komen voor rekening van verweerster. Deze kosten worden verhaald op het door eiseres gestorte voorschot, zodat verweerster dit bedrag aan eiseres dient te voldoen.
- 5.5. Verweerster wordt voorts veroordeeld om aan eiseres een bedrag te betalen van € 5.000 (inclusief BTW) als tegemoetkoming in de gerechtelijke kosten van haar gemachtigde.
- 5.6. Het meer of anders verzochte wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 31 januari 2011 aan partijen verzonden.